

Sinaiwoestijn **1890**

Rebecca Hawes lag wakker in haar tent, ervan overtuigd dat de huilende wind op het punt stond het hele tentenkamp de lucht in te tillen en naar de andere kant van de woestijn te blazen. Tegenover de tentingang lag de verlaten woestijn van het Sinai-schiereiland, duizenden kilometers en een wereld van haar thuis in Chicago vandaan. Zand roffelde op het canvas, het dikke materiaal bolde op en fladderde alsof het wilde opstijgen. Met wijd open ogen keek Rebecca in het donker om zich heen. Ze zag niets. De zandstorm verdrong elk sprankeltje licht van de sterren en maan en gaf de duisternis bijna Bijbelse proporties, als een van de plagen waarmee God Egypte had gestraft. Een duisternis die je kon voelen. Met haar vijfenveertig jaar had ze gedacht dat ze op zijn minst nog twintig jaar in leven zou blijven, maar deze storm kon wel eens het einde betekenen. Jammer. Ze had heel graag nog zo veel meer willen doen.

Ze dacht terug aan de luxe hotelkamer in Caïro die ze twee dagen eerder had verlaten en begreep nu waarom de Israëlieten, toen ze in deze woestijn bivakkeerden, naar Egypte hadden terugverlangd, ook al betekende dat slavernij. Mozes had hen naar de berg Sinai geleid om God te aanbidden, en zij was op weg naar het Sint-Catharinaklooster, dat op dezelfde plaats was gebouwd. De eeuwenlange geschiedenis van die mystieke plaats fascineerde haar. Stel je voor, keizer Justinianus had de basilica van Sint Catharina in het jaar 557 gebouwd! Ze hoopte dat ze de nacht zou overleven en het klooster kon zien.

Een vreemd, tikkend geluid trok haar aandacht, een staccato ritme dat zich vermengde met de gierende wind en het geroffel op het canvas. Rebecca kwam moeizaam overeind van het doorgezakte veldbed en luisterde. Het was een geruststelling toen ze eenmaal begreep wat het was: de bedoeïenen die de karavaan leidden, sloegen de door de wind losgerukte tentpin- nen weer vast. Misschien zouden ze dus toch niet wegwaaien. Hoe die mannen iets konden zien in de totale duisternis was haar een raadsel. Ze hoorde hen tegen hun kamelen praten, die in sis- en gromgeluiden antwoordden. Akelige beesten!

Er schoot een andere gedachte door haar hoofd. Stel dat het zand zich rond haar tent ophoopte en haar begroef, samen met hun hele uitrusting, de kameeldrijvers en zelfs de kamelen zelf...

Ze wuifde die gedachte met haar hand weg. Er waren ergere manieren om te sterven.

‘Becky? Ben je wakker?’ fluisterde haar jongere zus Flora. Ze lag nog geen meter van haar af op een tweede veldbed, maar was in de duisternis volkomen onzichtbaar.

‘Ja, ik ben wakker.’ Rebecca tastte in de richting van het geluid van Flora’s stem en gaf haar een geruststellend klopje op haar arm.

‘Nou, dit is echt wel een avontuur aan het worden, vind je niet?’ zei haar zus.

Rebecca hoorde het onderdrukte lachen in haar stem en grinnikte. ‘Ja, ik geloof dat dit zo’n beetje de definitie van avontuur is!’ Ze begon hardop te lachen maar drukte haar gezicht snel in de deken om het geluid te smoren. Flora deed hetzelfde, hoorde ze. Het was alsof ze weer schoolmeisjes waren die stiekem in het donker met elkaar fluisterden, in plaats van twee zussen van middelbare leeftijd.

‘Als onze beschaafde vriendinnen ons nu konden zien...’ proestte Flora.

‘Die zouden ons in een gesticht laten stoppen!’

‘Volgens mij moet Thomas Cook echt tochten door de Sinai met een bedoeïenkameelkaravaan aan zijn chique reizen toevoegen. Vind je ook niet?’

Rebecca schaterde het opnieuw uit bij dat idee en hield de deken weer snel voor haar mond.

‘St... anders maken we Kate wakker,’ fluisterde Flora.

‘Ik ben al een hele tijd wakker, juffrouw Flora.’ Haar stem klonk humeurig.

‘O, dat spijt me, lieverd. Maar als ik bedenk waar we zitten, met die absurde storm...’

‘Ja, zouden we eigenlijk geen bezoekjes moeten afleggen of geld moeten inzamelen voor onze liefdadigheidsorganisaties?’ vroeg Rebecca op haar meest hautaine toon. Zij en Flora gierden het weer uit. ‘We moeten ons een beetje inhouden,’ zei Rebecca uiteindelijk. ‘Anders steekt Petersen zijn sombere hoofd nog door de tentopening, omdat hij denkt dat we ze niet meer allemaal op een rijtje hebben.’

‘Die jongen is nu al twee jaar onze butler, Becky. Hij weet heel goed dat we ze niet meer allemaal op een rijtje hebben. Weet je nog die eerste keer dat hij ons in de achtertuin zag gymnastieken in onze malle knickerbockers?’

Haar woorden lokten een nieuwe lachsalvo uit en Rebecca veegde de tranen uit haar ogen. Ze voelde een dun laagje korreltjes en proefde hetzelfde op haar lippen. De wind perste het zand door elke naad, kier en opening. Ze hoopte maar dat haar fotografie-uitrusting er niet onder leed. ‘Neem het ons niet kwalijk, Kate, liefje. We houden ons nu stil, dat beloof ik. Ga maar weer slapen.’

‘Hoe kan ik slapen als ik elk moment weggeblazen kan worden?’ gromde Kate. Rebecca kon hun zogenaamde kamenierster in het donker niet zien, maar ze kon zich de norske frons op haar gezicht, haar stijve houding en over elkaar geslagen armen precies voorstellen. Het was Flora’s idee geweest om het stelende, achttienjarige straatkind in een kamenierster te veranderen, maar Rebecca begon te geloven dat het makkelijker zou zijn om goud te spinnen uit stro.

‘Je denkt toch niet dat we morgenochtend levend begraven zijn, hè?’ vroeg Flora. ‘Zoals het paleis van Nimrod dat zo com-

pleet onder het zand was verdwenen dat de plaatselijke Arabieren niet eens beseften dat het er was totdat Henry Layard het blootlegde?’

Rebecca glimlachte. ‘Ik dacht precies hetzelfde. Misschien worden we over duizend jaar door een archeoloog ontdekt die zich dan afvraagt waar die krankzinnige zussen in vredesnaam mee bezig waren.’

‘Mm... vertel me nog eens waarom we dit eigenlijk doen,’ zei Flora.

Opnieuw hoorde Rebecca de lach in de stem van haar zus en ze was blij dat ze samen waren. Sinds hun schooltijd hielden ze al van exotische reizen. Ze verkenden de wirwar aan kleine straatjes in Parijs, voeren met een *dahabeya* over de Nijl om de piramides te zien en doolden door de soeks en de donkere steegjes van steden als Caïro en Jeruzalem.

‘Volgens mij zijn we hiernaartoe gegaan omdat we zin hadden in een avontuur, weet je nog?’ antwoordde Rebecca. Maar het was niet de enige reden. Halverwege haar leven was Rebecca verliefd geworden. Professor Timothy Dyk was een briljante, geleerde, warmhartige en gezellige man. En hij was ook verliefd op haar. Ze pasten zo goed bij elkaar dat het was alsof Rebecca uit een rib van zijn lijf was gemaakt. Maar ze kon Timothy’s huwelijksaanzoek niet accepteren, in elk geval nu nog niet. Misschien wel nooit. Deze tocht, op zoek naar het Sint-Catharinaklooster, was haar laatste strohalm. Als dit mislukte, had ze geen andere keuze en zou ze een ouwe vrijster blijven. Rebecca zou zandstormen, woestijngevaren en veel, veel meer trotseren als ze dacht dat ze daarmee de muur die tussen hen in stond eindelijk kon slechten.

En dan was er nog hun jonge kamenierster, Kate Rafferty. Wie weet wat voor effect deze reis op haar verkilde hart zou hebben? Of op hun vreugdeloze, negentien jaar oude butler Petersen, die Flora uit het weeshuis had gered? Iemand moest proberen deze jonge mensen te bereiken voordat ze voor altijd verloren waren. Waarom Rebecca en Flora niet?

Buiten de tent begon een van de kamelen luid te brullen. ‘Ach, die arme beesten,’ zei Flora. ‘Ze kunnen nergens schuilen tegen de storm.’

‘U gaat ze toch niet in onze tent uitnodigen, hè?’ vroeg Kate. ‘Ik weet wat voor klein hartje u hebt, juffrouw Flora.’

‘Niet voordat ze in bad zijn geweest,’ antwoordde die lachend. ‘Ze stinken afschuwelijk!’

‘Bovendien zijn ze gewend aan de woestijn,’ zei Rebecca. ‘God heeft ze zo geschapen dat ze zandstormen kunnen doorstaan.’ Ze geloofde geen moment dat de dieren waren *geëvolueerd* door een proces van natuurlijke selectie, zoals die heiden Charles Darwin beweerde. Zijn bizarre theorieën stonden tegenwoordig in alle kranten en veel wetenschappers die zij kende, leken ze te accepteren. Rebecca kon en wilde dat niet.

‘We moeten nu proberen te slapen,’ zei ze. ‘Het wordt morgen ongetwijfeld een lange dag.’ Ze hadden de vorige dag zeven uur door de rotsachtige woestijn getrokken, waren voor zonsopgang alweer opgestaan en hadden die dag acht uur gereisd voordat de zandstorm hen had gedwongen hun kamp op te slaan. De storm was zowel prachtig als angstaanjagend geweest, zoals die op hen af rolde, de hemel verduisterend en de horizon invullend als een naargeestige, gele onweerswolk. Morgen zouden ze minstens even lang onderweg zijn als vandaag, als de storm tenminste wegtrok, zoals de bedoeïenensjeik haar verzekerde. Het tempo was moordend, maar Rebecca had de kameelkaravaan voor niet langer dan veertig dagen gehuurd, inclusief de reistijd naar de berg Sinai en terug. En ze wilde zo veel mogelijk van die tijd aan het onderzoek in het klooster besteden.

‘Hoe lang duurt het nog voordat we er zijn?’ vroeg Kate.

‘We hebben nog een week nodig om het klooster te bereiken.’

‘En krijgen we elke nacht van dit soort zandstormen? Als dat zo is, denk ik dat we beter direct rechtsomkeert kunnen maken en naar huis kunnen gaan. Bovendien vertrouw ik die kameeldrijvers niet. Hun leider kijkt steeds raar naar mij.’

‘Er is meer voor nodig dan een zandstorm om Flora en mij te

laten omkeren,' zei Rebecca. 'En ik denk niet dat de sjeik jou iets zal aandoen. Hij kijkt waarschijnlijk naar je omdat hij je leuk vindt. Je rode haar is hier heel bijzonder.'

Kate zuchtte luidruchtig en haar veldbed kraakte en ritselde terwijl ze zich in het donker omdraaide.

'Ik dacht vandaag onderweg aan de Israëlieten,' zei Flora. 'Wat moet het moeilijk zijn geweest om op God te vertrouwen en door te blijven lopen in zo'n woestijn. Wij weten hoe het met hen affiep en dat ze uiteindelijk het Beloofde Land bereiken, maar zij hadden nog geen idee van wat er ging gebeuren. Ze moesten gewoon maar op God vertrouwen en doorgaan.'

Rebecca wist ook niet hoe hun tocht door de Sinai zou eindigen, of haar zoektocht succesvol zou zijn en tot een doorbraak met Timothy zou leiden, of dat dit het einde van hun romance zou betekenen. Ze wenste de andere vrouwen weer welterusten, liet zich op haar veldbed zakken en probeerde een comfortabele houding te vinden. Ze bedacht hoe ver ze al waren gekomen: de treinreis dwars door het land van Chicago naar New York; de reis met het stoomschip naar Frankrijk en met een tweede stomer door de Middellandse Zee en over de Nijl naar Caïro, waar ze een paar dagen oponthoud hadden omdat ze een ontmoeting met de aartsbisschop van de Sinai moesten organiseren. Hij moest toestemming geven voor het bezoek aan het klooster. Dat ze in het Grieks met hem kon praten, had grote indruk op hem gemaakt, en hij had haar niet alleen toestemming voor het bezoek gegeven maar had zelfs de tijd genomen om met hen om bescherming te bidden tegen de hete woestijnwind die vanuit de Sahara de Sinai in blies. Hij was bijzonder vriendelijk geweest, maar zijn gebeden hadden Gods plannen met de wind kennelijk niet veranderd.

In Caïro hadden ze ook een agent in de arm genomen, meneer Faroek, om hen op hun reis te begeleiden. Hij had hun hele uitrusting aangeschaft, een kok ingehuurd, een kamelenkaravaan georganiseerd en genoeg eten en water ingekocht voor de hele expeditie van veertig dagen. Rebecca, Flora en hun hele

reisgezelschap waren daarna de Golf van Suez overgestoken en hadden kennisgemaakt met de bedoeïenen en hun dieren. De ruige, bruinverbrande kameeldrijvers hadden zo van de bladzijden van *Arabische Nachten* gestapt kunnen zijn. Ze waren van top tot teen in witte gewaden gehuld, droegen een tulband op hun hoofd en een zwaard aan hun zij. Nadat er tientallen kratten met levende kippen en kalkoenen op de kamelen waren vastgebonden, gingen ze op weg.

Rebecca beseftte dat het ongehoord was dat twee ongetrouwde vrouwen en hun kamenierster samen door zulk woest terrein trokken, met alleen hun jonge butler, de sombere maar trouwe Petersen, als escorte. Wie kon zeggen wat voor man die meneer Faroek misschien zou blijken te zijn? Om nog maar te zwijgen van de twaalf kameeldrijvers en hun sjeik, die erop had gestaan om met hen mee te gaan en die zo nu en dan vervaarlijk met zijn antieke, roestige geweer door de lucht zwaaide. Maar Rebecca had geleerd om zich weinig aan te trekken van wat mensen dachten. Wat haar veiligheid betrof: God wist wanneer haar tijd gekomen was. Ze had geen reden om bang te zijn.

Maar ze had wel met Petersen te doen. Hij was in de straten van Chicago opgegroeid en had nog nooit op een paard gezeten, laat staan op een kameel. Hij had de laatste dagen bijzonder veel moeite om rustig te blijven zitten en ze zag hem telkens over zijn achterste wrijven zodra hij van zijn rijdier stapte. De zussen hadden hem geen van beiden aan al dat ongemak willen onderwerpen, maar hij had erop gestaan om mee te gaan, en hij had wel heel Bijbels geklonken met zijn verklaring 'waar u heengaat, daar ga ik heen'. Aangezien ze wist hoezeer Petersen Kate wantrouwde, vermoedde Rebecca dat hij eerder was meegekomen om hen tegen haar te beschermen dan tegen heidense vreemdelingen.

De wind jammerde nog steeds en het canvas klapperde. Rebecca trok de deken strak om zich heen, meer ter geruststelling dan voor de warmte. Hoe zou het zijn als de man van wie ze hield naast haar sliep, als ze als lepeltjes in een la dicht tegen elkaar aan

zouden liggen zodat ze het vertrouwde ritme van zijn ademhaling kon horen en zijn hartslag kon voelen? Misschien zou ze het nooit weten. Maar of Timothy deel uitmaakte van haar toekomst of niet, Rebecca hoopte dat de ontdekkingen die zij bij de berg Sinaï zou doen deze lange, gevaarlijke reis uiteindelijk de moeite waard zouden maken.

Ze woelde op het smalle veldbed en kon geen gemakkelijke positie vinden. Proberen te slapen had geen zin, want de huilende wind en het roffelende zand waren te verontrustend. Ondanks al haar zorgvuldig voorbereide plannen was Rebecca nu toch echt hulpeloos. Was ze op haar andere reizen dan nooit aan gevaar blootgesteld geweest? Misschien niet aan zoiets dodelijks als deze zandstorm, maar toch waren er behoorlijk angstige momenten geweest. Ze besloot in haar herinneringen terug te reizen naar het begin, toen ze nog met hun drieën waren – vader, Flora en zij, en natuurlijk de oude bedienden die voor hen zorgden. Als Rebecca werkelijk op het punt stond te sterven, dan zouden haar laatste gedachten in elk geval gewijd zijn aan de mensen van wie ze hield.

Zolang ze zich kon herinneren was Flora bij haar, haar zus, beste vriendin, vertrouweling en kameraad in grote en kleine avonturen.

Chicago**1860****Dertig jaar eerder**

Rebecca dagdroomde over een opwindender leven terwijl het rijtuig door de kleurloze, vertrouwde straten van Chicago hobbelde. De lentedag leek vol beloftes, maar alles waar zij naar uit kon kijken, was een lange, vermoeiende dag van lessen op de privéschool die zij en haar zus Flora bezochten. Met haar vijftien jaar had Rebecca elk opwindend avonturenverhaal verslonden dat ze te pakken kon krijgen. *De avonturen van Robinson Crusoë*, *De laatste der Mohikanen*, *Ivanhoe* en *Arabische Nachten*. Haar vader had een prachtige klassieke bibliotheek in zijn studeerkamer thuis, zodat ze ook de *Ilias* en *Odysee* van Homerus al had gelezen. Twee keer zelfs. In haar fantasie was ze met de helden en heldinnen meegereid en had ze exotische oorden verkend. De leunstoelavonturen konden haar een poosje tevredenstellen, maar uiteindelijk was het nooit genoeg. ‘Wanneer ben ik eindelijk aan de beurt?’ mopperde ze hardop.

‘Aan de beurt voor wat?’ vroeg haar zus.

‘Om een avontuur te beleven! Om iets anders te doen, iets wat leuk is en opwindend. Ik verveel me zo verschrikkelijk op school. Jij niet?’

‘Jawel,’ antwoordde Flora met een dramatische zucht. Ze was veertien en leek zichzelf de laatste tijd als de heldin in een tragisch melodrama te gedragen, met haar hinderlijke gewoonte om diep te zuchten en dromerig voor zich uit te staren. ‘We

zouden zelf zo veel meer kunnen leren, denk ik. Op school krijg je nauwelijks iets interessants te horen.'

'We zouden op reis moeten gaan naar het buitenland. Daar zijn we nu oud genoeg voor. We zouden de ruïnes van Pompeï zelf kunnen bekijken, in plaats van erover te lezen in een of ander stoffig oud boek.'

'Ik zou Frankrijk zo graag willen zien, het paleis van Versailles, de Notre-Dame van Parijs...' Flora staarde in de verte alsof ze visioenen van Franse paleizen in de wolken zag.

'Goed dan.' Rebecca sloeg met haar vuist op de zitting van het rijtuig en liet een wolk stof en paardenharen in het zonlicht dansen. 'Vanavond vragen we papa om ons mee te nemen naar Frankrijk.'

'Het is ook precies de goede tijd. Over een paar maanden gaat de school voor de zomer dicht.'

'Ja. Perfect!' Het geluid van de roffelende paardenhoeven veranderde toen het rijtuig de Rush Street Bridge overstak, en opnieuw toen ze de overkant bereikten. Een paar straten naar het oosten mondde de Chicago River in Lake Michigan uit, en toen Rebecca naar het woud van masten in de verte keek, kon ze haar verlangen om naar verre landen te varen nauwelijks nog bedwingen. 'Had papa maar niet zo veel tijd nodig om iets te organiseren. Voor we het weten, is het weer september en zijn we nergens geweest.'

'Je hebt gelijk.' Flora slaakte de volgende dramatische zucht. 'Hij is altijd zo druk.'

Rebecca sloeg weer op de zitting. 'Weet je wat? Laten we zelf plannen maken! We gaan alle scheepsverbindingen na en zoeken uit wat de bootreis naar Frankrijk kost, en dan leggen we papa alles in een verslag voor. Dan hoeft hij helemaal niets te doen, behalve betalen, natuurlijk.' Rebecca twijfelde er niet aan dat hij het zich kon veroorloven. Behalve met zijn bescheiden advocatenpraktijk had haar vader veel geld verdiend met zijn investeringen in de spoorwegen.

'Hoe moeten we dat allemaal uitzoeken?' vroeg Flora.

‘Dat kan niet zo moeilijk zijn. Daar, aan de andere kant van de Chicago River, naast het meer, heb je Great Central Depot, het grote treinstation. Daar kun je informatie krijgen over trein-kaartjes naar New York, en misschien kunnen ze ons ook meer vertellen over bootverbindingen. Er zijn heel veel mensen die een reis naar Europa boeken, hoor.’

‘Welke mensen?’

‘Je weet wel... interessante mensen.’ Rebecca haalde haar schouders op, een beetje in de wetenschap dat Flora alles wat ze zei voor zoete koek slikte. Ze waren altijd onafscheidelijk geweest, hoewel ze helemaal geen zussen leken. Rebecca leek op haar vader met zijn stevige, robuuste bouw en donkere haar, dat wil zeggen, voordat zijn donkere haren en baard zilvergrijs werden. Flora had hun moeders lichte huid en elfachtige figuurtje geërfd. Maar de natuur had hen ook een poets gebakken, want Rebecca had haar moeders lichtblauwe ogen bij dat donkere haar gekregen, terwijl Flora’s blonde haar sterk afstak bij haar vaders donkerbruine ogen.

Rebecca’s hoofd tolde al van de plannen voor hun Europese reis toen het rijtuig bij school stopte. Ze gooide het deurtje open en sprong naar buiten, zonder te wachten tot koetsier Rufus haar kwam helpen. Ze besepte de fout en keek snel naar de ingang van de school, in de hoop dat niemand het had gezien. De directrice had haar al twee keer meegenomen naar haar kantoor en haar precies om deze reden een standje gegeven: ‘Jongedames springen niet zomaar zelf uit een rijtuig. Ze wachten op hulp.’

‘Maar waarom?’ had Rebecca gevraagd. ‘Ik heb helemaal geen hulp nodig.’

‘Daar gaat het niet om, juffrouw Hawes. Jonge vrouwen moeten al vroeg leren om zich als dames te gedragen. Ze moeten zelfbeheersing, gelijkmoedigheid en ingetogenheid leren. Meisjes van uw leeftijd dienen elegant en teer te zijn als rozenknoppen...’ Ze had nog meer gezegd, maar Rebecca luisterde al niet meer. De andere meisjes op hun elitaire privéschool kwamen

uit even welgestelde gezinnen als zij maar hadden waarschijnlijk geleerd om elegant en ingetogen te zijn door naar hun moeders te kijken. Rebecca had geen moeder die haar zulke dingen kon bijbrengen, en in zeker opzicht was ze daar blij om. Elegant zijn was saai. In de bomen klimmen langs de doorgaande weg dicht bij hun huis, of steentjes op het water van Lake Michigan laten ketsen was veel leuker.

Rebecca's moeder was een dag na de geboorte van Flora naar de hemel geroepen, toen Rebecca nog maar dertien maanden oud was. Daar de twee zussen zich hun moeder niet herinnerden, voelden ze geen groot verdriet om haar afwezigheid. Hun vader had zijn verdriet voor zichzelf gehouden. Hij praatte nooit over hun moeder, die Rebecca alleen kende van een klein olieverfschilderij in zijn studeerkamer. Hij leek er niet de minste behoefte aan te hebben om te hertrouwen en zijn twee dochters een stiefmoeder te bezorgen, wat maar goed was ook, als je bedacht hoe stiefmoeders in sprookjes meestal bleken te zijn. In 1837, het jaar waarin Chicago de status van stad kreeg, was haar vader daarnaartoe verhuisd en had er zijn eigen advocatenkantoor geopend. Toen hij vierenveertig was, trouwde hij met Rebecca's moeder die twintig jaar jonger was dan hij. Drie jaar later was hij een weduwnaar met twee kleine kinderen.

Flora wachtte plichtsgetrouw op de helpende hand van de koetsier voordat ze uit hun rijtuig klauterde, en Rebecca maakte zich zorgen dat haar zus nog zou bezwijken onder de pogingen van de school om haar 'elegant' te maken. Hoe zouden zij en Flora als kameraden grote avonturen kunnen beleven als Flora te broos was om op eigen kracht uit een rijtuig te stappen? Samen keken ze de koets na, die in de drukke verkeersstroom opging. Kwetterend als spreeuwen fladderden groepjes meisjes in hun net gesteven, grijze uniformen over het kleine schoolplein, maar Rebecca voelde geen behoefte zich bij hen te voegen. Ze wist dat ze anders was dan de anderen en dat de meisjes achter haar rug om haar giechelden. Nou ja, als goed studeren

en boeken verslinden haar anders maakten, dan was dat maar zo. En in elk geval had ze Flora als haar beste vriendin.

De ochtend was zo mooi dat Rebecca haar armen spreidde en een rondedansje deed in de warme lentezon. Ze kreunde bij de gedachte dat ze naar binnen moest om vergeelde landkaarten en aardrijkskundeboeken met ezelsoren te bestuderen. Ze wilde reizen en de echte wereld verkennen. Snel draaide ze zich om naar Flora en pakte haar handen vast. ‘Laten we nu direct gaan.’

‘Naar Frankrijk?’

‘Nee, gekkie, naar het station. Ik wil geen tijd meer verknoeien. Als we eenmaal weten wat we moeten weten, kan papa onze reis boeken en...’

‘Maar de schooldag gaat zo beginnen.’

‘We slaan school vandaag over.’

Flora keek haar verbijsterd aan, alsof haar zus had voorgesteld om naakt door de straten te gaan dansen. ‘We kunnen niet zomaar wegblijven!’

‘Waarom niet? We zijn de beste leerlingen in alle vakken. Je weet dat we ver voorliggen op alle andere meisjes.’ Rebecca had haar leerboeken al twee maanden voor het eind van het schooljaar helemaal uit. ‘Kom mee, Flora. Wat voor kwaad kan het?’

‘Maar krijgen we dan geen moeilijkheden?’

‘Misschien wel,’ zei ze grinnikend. ‘Maar je kunt geen avontuur beleven zonder een beetje moeilijkheden. Dat hoort er nu eenmaal bij. En bovendien, wat kan de directrice ons nou helemaal aandoen? In de gevangenis zetten?’

‘Ze kan ons van school sturen.’ Flora fluisterde het op dramatische toon, alsof alleen al het noemen van die mogelijkheid zou maken dat het daadwerkelijk gebeurde.

‘Mooi zo. Ik hoop dat ze dat doet. Ik verveel me hier stierlijk. Als ze ons van school stuurt, moet papa een privéleraar voor ons zoeken, wat veel interessanter is.’ Rebecca gaf Flora’s handen, die ze nog steeds vasthield, een kneepje. ‘Kom. We wilden toch meer avontuur?’

Een oudere leerlinge kwam door de dubbele deur naar buiten en bleef op de bovenste trede van de trap staan om de bel te luiden. De meisjes op het plein verzamelden zich als eendenkuikens om haar heen. Flora wilde ook naar de trap lopen, maar Rebecca hield haar stevig beet. 'Ik ga niet naar binnen, Flora. Het is een prachtige lentedag met een heerlijk briesje van over het meer. Waarom moeten we in een bedompt klaslokaal gaan zitten, waar de lerares nog geen raam open wil doen uit angst dat de wind te hard is voor de jongedames en hun huid zal aantasten? Kom je alsjeblieft mee naar het station?'

'Met zijn tweeën? Verdwalen we dan niet?'

'We kunnen niet verdwalen. De straten van Chicago zijn als een rechthoekig rasterwerk aangelegd. Als we Lake Michigan aan onze rechterhand hebben, weten we dat we naar het noorden kijken.' Ze gaf haar zus een arm en liep snel weg van de school, zodat Flora geen tijd had om zich te bedenken. Het plein achter hen werd stil toen de gehoorzame meisjes naar binnen waren gegaan.

'We hoeven alleen maar terug te lopen en de rivier over te steken. Daarna slaan we af naar het meer. Daar kom je bij het station. Het is te groot om te missen.'

'Weet je dit heel zeker, Becky?' Flora's aarzelende stappen en bange bruine ogen verrieden hoe onzeker ze was. Ze was veel angstiger dan Rebecca en stond al veel dichterbij het zo gevreesde doel van damesachtigheid. Ze moest gered worden voordat het te laat was, vond haar zus.

'Natuurlijk weet ik het zeker. Wil jij niet even dapper en sterk zijn als de vrouwen uit de Bijbel? Sara liep pal naast Abraham toen hij huis en haard verliet en God volgde. Deborah voerde een heel leger aan in de strijd toen alle mannen te bang waren. Koningin Esther...'

'Ja, ja, het is duidelijk. Ik kom toch met je mee, of niet soms?' Ze keken elkaar aan en grinnikten.

Eerst volgden ze dezelfde route die ze elke dag van en naar school reden, tot ze de Chicago River weer via de Rush Street

Bridge waren overgestoken. Het kostte de twee bijna een uur, omdat het verder was dan Rebecca had gedacht, en omdat ze steeds bleven staan om naar de boten op de rivier te kijken. Op sommige plekken was het zo druk dat ze moesten wachten voor ze zich door de dwarsstraatjes konden wurmen, of het risico moesten nemen om onder een van de langsdenderende rijtuigen terecht te komen. Onderweg praatten en droomden ze over niets anders dan reizen.

‘Welke plaatsen wil jij het liefst zien?’ vroeg Flora.

‘Het Heilige Land. Ik weet er al zo veel over, van de kaarten en de Bijbelverhalen, maar ik zou het heel graag zelf willen zien. Bethlehem, Jeruzalem, het Meer van Galilea...’ Hun dominee doorspekte zijn diensten altijd met verhalen uit het Oude Testament, zodat het Heilige Land in Rebecca’s verbeelding al de trekken van een echte, concrete plek had aangenomen. ‘Op dezelfde plaatsen te kunnen rondlopen als waar Mozes, Abraham en Jezus hebben gelopen... o, dat zou voor mij de vervulling van een droom zijn.’

‘En zouden we ook naar het paleis van Nimrod kunnen gaan?’ vroeg Flora.

‘Ja! Waarom niet? Dat zou papa prachtig vinden.’ Hij was als leek gefascineerd door de archeologische ontdekkingen in de oude landen van de Bijbel, die deel uitmaakten van het Ottomaanse Rijk. Het gebeurde vaak dat hij krantenartikelen aanwees die Rebecca en Flora moesten lezen. Ze wisten alles over de ontdekking van het paleis van Nimrod en over Henry Layard, die het bouwwerk dat duizenden jaren onder het zand verborgen had gelegen had opgegraven.

‘Iedereen dacht dat de Bijbel een verzameling sprookjes was,’ had hun vader gezegd met een kleur van opwinding op zijn ernstige gezicht. ‘Sceptici dachten dat er geen Assyrië had bestaan, met een koning Sanherib, totdat Layard bewees dat de Heilige Schrift het bij het rechte eind had. Geweldig om zo’n ontdekking te doen!’

Rebecca had op het punt gestaan om haar vader te zeggen dat

hij, als hij echt zo graag zo'n ontdekking wilde doen, Chicago toch echt zou moeten verlaten, maar ze had zijn goede humeur niet willen bederven.

'En waar zou jij naartoe willen, behalve Frankrijk, Flora?'

'Ik zou heel graag naar Egypte willen om de piramides te zien. En de sfinx.'

'Ik ook.' Rebecca zette haar muts af zodat ze de warme zon op haar gezicht en haren kon voelen.

'Maar aangezien dat deze zomer waarschijnlijk niet mogelijk is, stel ik me tevreden met de Egyptische kunstschaten in het Louvre in Parijs,' besloot Flora.

'Op een dag gaan we de piramides bekijken, Flora. Dat beloof ik je.' Rebecca's voeten begonnen pijn te doen in haar schoenen met dunne zooltjes. 'Maar als we echt op reis gaan, hebben we stevige schoenen nodig,' zei ze tegen haar zus. 'Iets minder damesachtig.'

'En dan hoeven we ook niet meer van die jeukende petticoats te dragen, toch?'

'Absoluut niet!'

Eindelijk kwam het gebogen dak van het station in zicht. 'Daar is het.' Rebecca wees. 'Zie je nou? Dat was toch niet zo moeilijk?'

Toen ze het enorme station binnenstapten, begon haar hart te bonken van opwindning. Dit was haar plek! De grote, rumoerige ruimte dreunde van de kracht van de locomotieven die in en uit denderden. Het rook er naar kolen, stoom en het hete metaal van de sporen. Het gewelfde plafond hoog boven hen versterkte de schrille fluitsignalen van de treinen tot ze overal om haar heen weergalmden. Waar ze ook keek, stonden groepjes reizigers en stapels kisten en koffers en duwden kruiers bomvolle karren voor zich uit. Borden gaven de bestemmingen aan: New York, Cincinnati, Philadelphia en St. Louis.

'Je krijgt gewoon zin om in te stappen en zomaar ergens naartoe te gaan. Heb jij dat niet, Flora?'

'Natuurlijk wel.' Ze slaakte een dramatische zucht. 'En wat nu, Becky? Waar beginnen we?'